

[Madsen-Mygdal.]

dagen, som gjorde mig den Ære at høre paa, hvad jeg havde at sige: De tager fejl, hvis De tror, at De kan holde Dyrtiden ude; ja, hvis Krigen kun varer faa Maaneder, kan De, hvis De er sikre paa det, kan det være rigtigt, men under en langvarig Krig kan De ikke holde Priserne nede og holde Dyrtiden ude. Men det, de først og fremmest skulde sørge for, sagde jeg —, men det er aldrig blevet refereret ude omkring, det maatte nemlig ikke komme ud, hvad jeg sagde, at denne Dyrtid kan de ikke holde ude; men jeg tror at Udviklingen har vist, at jeg havde Ret —, er, at de maatte være opmærksom paa, at der ikke skete en blodig Uret mod alle de fastlønnede og mod Arbejderstanden.

Det var mig, Arbejderhaderen, der talte saaledes til den radikale Regering. Og denne blodige Uret skete. Alle Tjenestemændene og hele Arbejderstanden blev holdt nede af den Regering, der sad. Jeg sagde: lad Tjenestemændene gaa op i Løn i samme Forhold, som Prisniveauet. Det er ikke Staten, der bestemmer Lønningerne; det har vi ogsaa hørt i Aften; men jeg sagde: kan Arbejdsgiverne og Fagforeningerne ikke prøve at finde hinanden og blive enige om et System, saaledes at Lønningerne automatisk følger med Prisstigningen?

Men det blev jo anset for fuldkommen Taabelighed, hvad jeg sagde; de Herrer lo ad mig; det var latterligt. Her kom en Mand ude fra Landet og sagde saadan noget! Men der er dog Overensstemmelse mellem det, jeg sagde den Gang, og det, jeg sagde i Dag.

Der skete en Uret overfor Tjenestemændene fra 1914 til 1918. (*Afbrydelse: 1919!*) Jeg tror der skete en Ændring i 1918; men jeg er ikke helt sikker paa min Hukommelse. Der skete i alt Fald i 4 Aar en stor Uret overfor alle Statens Tjenestemænd og ogsaa overfor hele Landets Arbejderstand. Den blev holdt nede. Hvor var Fagforeningerne den Gang henne? Da var det Tiden, da Fagforeningerne skulde have rejst Kravet om Lønforhøjelse. (*Einer Jensen: De overholdt Overenskomsterne!*). Ja, de holdt Overenskomsterne. Men da skulde Regeringen have taget Initiativet til at kalde sammen; da var der Mulighed for det. Nu overholder de ogsaa Overenskomsterne, selv om det er pinende galt. De holder dem, selv om det er galt, baade naar Priserne er stigende, og naar de er faldende. Det er det velsignelsesrige, hvor Organisationerne udfolder deres Virksomhed.

Og med Hensyn til Understøttelserne

sagde jeg dette, at det er muligt — jeg sagde udtrykkelig: det er muligt —, at i Forhandlingerne med Organisationerne der ligger Vanskelighederne. Med Hensyn til Tjenestemændene har Regering og Rigsdag det i sin Haand at regulere straks. Det er muligt; at disse Organisationer kan gøre Modstand, og det var netop Arbejdsgiverforeningen, jeg tænkte paa. Det er muligt, at der kan blive noget i Vejen en kort Tid; men der vil ikke være noget i Vejen for, at man kunde finde et System, hvorved man forbigaaende en kort Tid kunde støtte dem imod Dyrtiden.

Det var det Forslag, jeg stillede. Det var det, der var saa latterligt og urimeligt. Men Dyrtiden kom jo alligevel. Stor Uret blev der gjort mod alle fastlønnede, alle Arbejdere i Landet, og det var sent, da vi fik Reguleringen. Til Gengæld fik vi Reguleringen paa en saadan Maade, at den mere end svarede til Pristallet, og det var ogsaa uheldigt. Det er stadig Ordet Tilpasning, der kommer igen; det var det, jeg talte om den Gang. Det var slet ikke disse vanvittige Planer, som socialdemokratiske og radikale Talere har rejst rundt og fyldt i deres Vælgere.

Naar den højtærede Statsminister imidlertid staar op og taler om det i Aften, maa jeg gøre Indsigelse derimod. Jeg beklager, at mit Foredrag ikke foreligger i Pjeceform. (*Indenrigsministeren [Dahlggaard]: Det kan vist findes*). Ja det kan findes i Deres forfalskede Referater; Forvrængningerne staar i alle radikale Aviser. Der forefindes vist intet som helst Referat ud over det, som maaske Indenrigsministeren udsendte; han overværede Mødet, og han sprang ogsaa straks ud til Telefonen, det tvivler jeg ikke paa. Jeg saa jo i alle Bladene en fuldkommen forvansket Gengivelse af, hvad jeg havde sagt paa dette Møde. Det var saa latterligt. Man skulde indføre Maksimalprispolitik, og man skulde holde det hele nede, hvad man jo faktisk ikke kunde.

Lad mig i samme Forbindelse, naar vi beskæftiger os med disse fjerne Tider, udtale, at den højtærede Statsminister husker jo ganske forkert, naar han sagde, at Valutaen blev ødelagt under Venstreministeriet. Nej, det var under Ministeriet Zahle, hvoraf den nuværende Statsminister ogsaa var Medlem. I Januar og Februar 1920, medens vi havde det radikal-socialdemokratiske Ministerium, som vi har den Dag i Dag, Pladserne er kun ombyttede, men der er fælles Medlemmer i begge Ministerier —, da var den danske Krone nede i Halvtredserne; saa gik den op og senere gik den ned igen. Det er altsaa en Usandhed, som er sagt paa mange Møder,